

Sygn. akt I ACa 299/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Daczyński
Sędziowie:	SA Ewa Staniszevska /spr./ SA Jan Futro
Protokolant:	st.sekr.sąd. Sylwia Stefańska

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2013 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) SA z siedzibą w W.

przeciwko **P. O. , E. O.**

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 19 grudnia 2012 r., sygn. akt I C 3019/12

I. zmienia zaskarżony wyrok:

1. **w punkcie 3 i zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda dodatkowo 136.055,66 zł (sto trzydzieści sześć tysięcy pięćdziesiąt pięć złotych i sześćdziesiąt sześć groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 3 lutego 2012 roku do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałej części;**

2. **w punkcie 4 i koszty procesu rozdziela stosunkowo obciążając nimi w 80% pozwanych oraz w 20% powoda i na tej podstawie:**

a) **zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda 2.603,80 zł;**

b) **nakazuje ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Poznaniu) 1.300 zł tytułem części nieuiszczonej opłaty sądowej;**

II. oddala apelację w pozostałej części;

III. koszty postępowania odwoławczego rozdziela stosunkowo obciążając nimi w 80% pozwanych oraz w 20% powoda i na tej podstawie zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda 8.338,40 zł.

SSA Jan Futro SSA Andrzej Daczyński SSA Ewa Staniszevska

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. (dawniej (...) S.A.) w W. wniósł o zasądzenie od pozwanych P. O. i E. O. solidarnie kwoty 173.320,10 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania. Uzasadniając swoje żądanie wskazał, że w dniu 12 marca 2009 r. zawarł z pozwanym umowę na zaopatrywanie. Pozwany nie regulował należności wynikających z umowy na podstawie wystawianych faktur VAT. W dniu 15 maja 2009 r. strony zawarły ugodę, w której zostało zawarte oświadczenie pozwanego

o zaleganiu w płatnościach za dostarczony towar, w sposób szczegółowy wymieniony

w załączniku do umowy. Strony jednocześnie ustaliły, że pozwany będzie sponać należność w miesięcznych ratach, których wysokość została ustalona na kwotę 7.000 zł plus 10% kwoty wynikającej z bieżących zakupów. Z uwagi na dalsze nieregulowanie należności, dnia 24 listopada 2011 r. powód wypełnił weksel in blanco wystawiony przez pozwanego, a poręczony przez pozwaną E. O.. Na adres wystawcy weksla w dniu 28 listopada 2011 r. został wystawiony list polecony z wezwaniem do jego wykupu przez pozwanego, a w dniu 20 grudnia 2011 r. przez poręczyciela. Powód wskazał również, że odsetki zostały skapitalizowane na dzień 24 listopada 2011 r. zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 482 § 1 k.c.

Nakazem zapłaty z dnia 21 lutego 2012 r. Sąd uwzględnił żądanie pozwu, a nadto zasądził od pozwanych na rzecz powoda kwotę 5.788 zł tytułem kosztów procesu.

Zarzuty od nakazu zapłaty wnieśli pozwani wnosząc o jego uchylenie i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych kosztów postępowania według norm przepisanych.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy uchylił ww. nakaz zapłaty, zasądził od pozwanego na rzecz powoda 5.362,38 zł z ustawowymi odsetkami od 3 lutego 2012 r. do dnia zapłaty, w pozostałym zakresie powództwo oddalił oraz orzekł o kosztach postępowania. Podstawą powyższego rozstrzygnięcia były następujące ustalenia faktyczne.

W dniu 12 marca 2009 r. pomiędzy powodem, a pozwanym P. O. doszło do zawarcia umowy „na zaopatrywanie”, na podstawie której pozwany był zobowiązany do kupowania od powoda produktów objętych umową. W § 9 umowy strony postanowiły, że celem zabezpieczenia roszczeń powoda w stosunku do pozwanego w związku z realizacją postanowień wskazanej umowy, pozwany złoży na zabezpieczenie weksel własny in blanco z klauzulą „bez protestu”, który pozwany będzie mógł wypełnić do kwoty wysokości niezapłaconych należności za dostarczone towary powiększonych o odsetki, kary oraz koszty dochodzenia roszczeń od pozwanego. Pozwany podpisał weksel, który został poręczony przez pozwaną E. O.. Sąd ustalił, że powód dostarczył towar pozwanemu objęty fakturami VAT wystawionymi od dnia 18 września 2008r. do 20 marca 2009r. na łączną kwotę 158.069,63 zł.

Z uwagi na fakt, że pozwany zalegał z zapłatą należności wynikających ze wskazanych faktur, w dniu 15 maja 2009 r. powód oraz pozwany zawarli ugodę, na mocy której pozwany uznał zadłużenie wynikające z opisanych faktur. Strony ustaliły sposób spłaty zadłużenia pozwanego. W § 1 ust. 2 ugody uwzględniły, że całkowita kwota zadłużenia pozwanego zostanie zapłacona w ratach w kwotach po 7.000 zł miesięcznie plus 10% kwoty wynikającej z bieżących zakupów brutto. Jednocześnie pozwany zobowiązał się do regulowania wszystkich faktur wystawionych po dniu 30.03.2009 r. zgodnie z terminami płatności podanymi na tych fakturach.

W § 1 ust. 3 ugody strony postanowiły, że opóźnienie w zapłacie którejkolwiek

z rat uprawnia powoda do natychmiastowego żądania zapłaty całej pozostałej do zapłaty wraz z ustawowymi odsetkami, jak również wierzyciel będzie uprawniony do wstrzymania realizacji zamówień na dostawę towaru składanych przez pozwanego. Do ugody z dnia 15 maja 2009 r. strony załączyły zestawienie faktur Vat za dostarczony pozwanemu towar, które nie zostały zapłacone przez pozwanego. W okresie od 20 maja 2009 r. do 1 kwietnia 2010 r. pozwany dokonał na rzecz powoda wpłat na poczet należności z faktur wystawionych w 2008r. oraz jednej z faktury z 2009r. na sumę 159.950,12 zł.

Powód dokonał zapłaty należności wynikających z faktur, stanowiących załącznik do ugody, za wyjątkiem kwot objętych fakturami vat: nr (...) z dnia 30 października 2008 r. na kwotę 3.138,89 zł, której termin płatności przypadał na dzień 20 listopada 2008 r.; nr (...) z dnia 31 października 2008 r. na kwotę 1.370,27 zł, której termin płatności przypadał na dzień 20 listopada 2008 r.; nr (...) z dnia 28 listopada 2008 r. na kwotę 610 zł, której termin płatności przypadał na dzień 18 grudnia 2008 r., (...) z dnia 19 grudnia 2008 r. na kwotę 25,01 zł, której termin płatności przypadał na dzień 9 stycznia 2009 r.; (...) z dnia 20 marca 2009 r. na kwotę 218,21 zł, której termin płatności przypadał na dzień 10 kwietnia 2009 r. Łącznie z tytułu wskazanych wyżej faktur pozostała do zapłaty kwota 5.362,38 zł.

Pismem z dnia 24 listopada 2011 r. powód, działając przez swojego pełnomocnika, wezwał pozwanego P. O. do wykupu weksła własnego in blanco. Przesyłka zawierająca wezwanie nie została odebrana przez pozwanego pomimo dwukrotnej awizacji. Pismem z dnia 20 grudnia 2011 r. powód, działając przez swojego pełnomocnika, wezwał pozwaną E. O. do wykupu poręczonego weksła. Wskazane pismo zostało doręczone pozwanej w dniu 23 grudnia 2011 r. Wezwania do wykupu weksła pozostały bezskuteczne.

Sąd Okręgowy wskazał, że sprawa została wszczęta w dniu 7 lutego 2012 r.,

a więc przed wejściem w życie nowelizacji przepisów Kodeksu postępowania cywilnego przez ustawę z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Z 2011 r., Nr 233, poz. 1381), zmieniającej k.p.c. z dniem 3 maja 2012 r. wobec czego zastosowanie znajdował przepis art. 495 § 3 k.p.c. Na podstawie tego przepisu Sąd oddalił wnioski dowodowe zgłoszone przez powoda w piśmie z dnia 3 grudnia 2012 r. uznając, że są one spóźnione.

Wobec powyższych ustaleń Sąd I instancji uznał powództwo za zasadne jedynie w nieznaczej części. Powód już w pozwie wskazał dwie podstawy swojego roszczenia: abstrakcyjne zobowiązanie wekslowe wynikające ze stosunku podstawowego. W postępowaniu cywilnym dotyczącym zapłaty roszczenia wekslowego istnieje możliwość powoływania się na okoliczności wynikające ze stosunku podstawowego, którego realizację miał gwarantować weksel. Wniosek taki wypływa z wykładni a contrario art. 17 w zw. z art. 103 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. prawo wekslowe. Ponadto powód wskazując na oznaczone fakty wyznacza podstawę faktyczną powództwa podlegającego rozpoznaniu przez Sąd. Przytoczenie odmiennych, nowych istotnych okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie dochodzone pozwem stanowi zmianę przedmiotową powództwa, która zgodnie z treścią art. 495 § 2 k.p.c. jest w postępowaniu nakazowym niedopuszczalna.

Powód uzasadniając podstawę faktyczną pozwu wskazał na łączącą go

z pozwanym umowę z dnia 12 marca 2009 r. o zaopatrywanie oraz na okoliczność zawarcia ugody z dnia 15 maja 2009 r., której przedmiotem było oświadczenie pozwanego o zaleganiu w płatnościach za dostarczony towar, które to zaległości

w sposób szczegółowy przedstawiał załącznik nr 1 do wskazanej umowy. W dalszej kolejności podkreślił, że strony ustaliły sposób spłaty przez pozwanego zaległości

w miesięcznych ratach, jednakże ze względu na dalsze nieregulowanie należności powód wypełnił weksel in blanco. Na poparcie swoich twierdzeń załączył między innymi treść umowy z dnia 12 marca 2009 r. oraz ugody z dnia 15 maja 2009 r. wraz

z listą niezapłaconych, w ocenie powoda, faktur. Zdaniem Sądu I instancji

z przytoczonych przez powoda okoliczności wynikało zatem, że dochodził on zapłaty należności wynikających z ugody z dnia 15 maja 2009 r., zgodnie z zestawieniem zawartym w załączniku do ugody. W ocenie Sądu późniejsze powołanie się przez powoda (w piśmie z dnia 3 grudnia 2012 r.) na okoliczność istnienia innych niezapłaconych przez pozwanego należności nieobjętych żądaniem pozwu,

a odnoszących się do wystawionych przez stronę powodową faktur w latach 2010 - 2012, stanowiło zatem próbę niedopuszczalnej zmiany przedmiotowej powództwa.

Sąd Okręgowy wskazał, że niekwestionowany między stronami był fakt, iż powód dostarczył pozwanemu towar objęty fakturami wyszczególnionymi w załączniku do ugody z dnia 15 maja 2009 r. na łączną kwotę 158.069,63 zł. W myśl zatem art. 535 k.c. pozwany zobowiązany był zapłacić za dostarczony towar cenę ustaloną ze sprzedawcą. Pozwany wykazał, przedstawiając stosowne dowody wpłaty, że dokonał zapłaty za część faktur objętych żądaniem pozwu za wyjątkiem faktur na łączną sumę 5.362,38 zł. Pozwany dokonując wpłat na rzecz powoda, poprzez wskazanie w tytule zapłaty numeru konkretnej faktury, skorzystał z przewidzianego w art. 451 § 1 k.c. uprawnienia w postaci oznaczenia długu, który chce zaspokoić.

W konsekwencji Sąd Okręgowy na podstawie art. 496 k.p.c. uchylił nakaz zapłaty z dnia 21 lutego 2012 r. w całości i zasądził od solidarnie od pozwanych na rzecz kwotę 5.362,38 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 3 lutego 2012 r. do dnia zapłaty (punkt 1 wyr.). Wskazał, że E. O. ponosiła odpowiedzialność za zobowiązania wynikające ze wskazanych wyżej faktur jako poręczyciel wekslowy (avalista) zgodnie

z treścią art. 32 ustawy prawo wekslowe z dnia 28 kwietnia 1936 r.

O odsetkach ustawowych Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. zgodnie

z żądaniem pozwu, tj. od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 w. zw. z art. 99 k.p.c.

Powyższy wyrok zaskarżył powód domagając się jego zmiany poprzez uwzględnienie powództwa i zasądzenie od pozwanych P. O. i E. O. solidarnie na jego rzecz kosztów postępowania, a ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyr. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy. Ponadto domagał się przeprowadzenia dowodów wskazanych w apelacji.

Wyrokowi Sądu I instancji zarzucił:

- błędne uznanie, że: weksel został wystawiony w związku z niespłaconymi należnościami stanowiącymi przedmiot ugody z dnia 15 maja 2009 r.; powód wystawił pozwanemu P. O. tylko 53 faktury na łączną kwotę 158.069,63 zł, kiedy faktycznie przedmiotowych faktur było 780;

- naruszenie art. 6 k.c. bowiem pozwany, nie wykazał, by dokonał zapłaty za dostarczony przez powoda towar objęty Umową, stanowiącą stosunek podstawowy wystawionego weksla; pozwany nie wykazał, że roszczenie z weksla jest bezzasadne,

- naruszenie art. 495 § 2 k.p.c. poprzez jego błędne zastosowanie bowiem w postępowaniu nie nastąpiła zmiana przedmiotowa powództwa,

- naruszenie art. 232 k.p.c. poprzez błędne przeniesienie na stronę pozwaną dowodu, w zakresie wykazania, że pozwany wypełnił wszelkie zobowiązania umowne,

- naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez nierozważenie całości zebranego materiału dowodowego, uznanie dowodów pozwanego za wiarygodne, podczas gdy dowody i zeznania pozwanego nie korespondują z podstawą zobowiązania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja zasługiwała w dużej części na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że błędne było założenie Sądu I instancji, które zdeterminowało treść rozstrzygnięcia, jakoby powód dochodził należności objętych ugodą z dnia 15 maja 2009r. Aczkolwiek nadmiernie ogólnikowa treść pozwu (co należy wytknąć bo sporządzonego przecież przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego) mogła rzeczywiście nastroczać pewne wątpliwości co do wzajemnej relacji między umową z dnia 12 marca 2009r. a ugodą z dnia 15 maja 2009r.), tym niemniej jej szczegółowa analiza w zestawieniu z dołączonymi dowodami wykluczała stanowisko Sądu Okręgowego. Z treści pisemnej ugody, w tym nade wszystko preambuły określającej jej przedmiot, w której powołano się na załącznik wymieniający niezapłacone przez pozwanego faktury wynika bowiem, że uгода dotyczyła faktur wystawionych od dnia 18 września 2008r. do 31 października 2008r.,

z odpowiednimi terminami ich płatności od 9 października do 20 listopada 2008r.

Tymczasem w pozwie powód jednoznacznie wskazał (i to począwszy od jego tytułu – „pozew o zapłatę w postępowaniu nakazowym z weksla), że dochodzi należności, których zapłata została zabezpieczona wekslem in blanco wystawionym przez pozwanego a poręczonym przez pozwaną. Weksel zaś został wystawiony przy, również powołanej już w pozwie, umowie stron z dnia 12 marca 2009r. i to jak wskazano w jej § 9 „celem zabezpieczenia roszczeń jakie może mieć Dostawca (tj. powód) w stosunku do Partnera(tj. pozwanego) w związku z realizacją postanowień niniejszej umowy. Skoro zobowiązania związane z realizacją umowy zabezpieczone wekslem mogły powstać najwcześniej z datą jej zawarcia, to tym samym jest oczywiste, że porozumienie wekslowe nie obejmowało powstałych przed dniem 12 marca 2009r.,

w tym więc wymienionych w załączniku do ugody. Uгода z dnia 15 maja 2009r. nawiązywała także do zobowiązań wynikłych z wykonywania umowy z dnia 12 marca 2009r. jednak o tyle tylko, o ile w §1 ust.2 strony postanowiły, że zadłużenie z faktur

z 2008r. będzie spłacane przez pozwanego w ratach w wysokości „... 7.000 zł. miesięcznie plus 10% kwoty wynikającej z bieżących zakupów brutto” z zobowiązaniem dłużnika do regulowania wszystkich faktur wystawionych po dniu 30 marca 2009r. zgodnie z terminem płatności podanym na tych fakturach (k -22). Rzecz jednak w tym, że jak prawidłowo ustalił Sąd I instancji w oparciu o przedłożone dowody wpłaty, pozwany nie wykonał ugody w sposób uzgodniony, lecz spłacił do wysokości 154.587,74 zł. wyłącznie faktury z 2008r. wymienione w porozumieniu. Żaden z przedłożonych dowodów wpłat nie dotyczy nawet części należności związanych z realizacją umowy

z dnia 15 maja 2009r. Tym samym całkowicie gołosłowny pozostał zarzut pozwanych wypełnienia w całości zobowiązania dochodzonego na podstawie weksla, szczególnie przy uwzględnieniu braku twierdzeń o nie powstaniu żadnych zobowiązań w związku

z realizacją umowy z dnia 12 marca 2009r.

Jeżeli, tak jak w niniejszej sprawie, powód dochodzi zapłaty należności z weksla wystawionego in blanco, to skuteczne zarzuty odnoszące się do stosunku podstawowego muszą dotyczyć stosunku objętego porozumieniem wekslowym, a nie jakiegokolwiek.

Pozwani w zarzutach od nakazu zapłaty podnieśli też szereg zarzutów przeciwko samemu wekslowi, które z powodu przyjętej przez Sąd Okręgowy podstawy rozstrzygnięcia powództwa, nie były przedmiotem oceny tego Sądu. Wskazać zatem należy, że nie zasługiwały one na uwzględnienie.

Całkowicie chybione, bo niespójne z przepisami ustawy z dnia 28 kwietnia 1936r. Prawo wekslowe, tj. art. 1 czy 101 o obowiązkowej treści weksla trasowanego czy własnego oraz art. 31 o poręczeniu są wywody co do rzekomej konieczności podania na wekslu numerów pesel wystawcy oraz poręczyciela, a nadto co do umieszczenia poręczenia wyłącznie na odwrotnej stronie weksla.

Podobnie, w świetle art. 69 Prawa wekslowego określającego skutki zmiany tekstu weksla, bezzasadne były zarzuty odnoszące się do przekreśleń i zmiany daty wystawienia weksla z 20 grudnia 2011r. na 24 listopada 2011r. i terminu jego płatności z 30 grudnia 2011r. na 14 grudnia 2011r. Wbrew twierdzeniom skarżących weksel taki jest ważny, a w konsekwencji ważne jest wynikające z niego zobowiązanie wekslowe.

Z art. 69 wynika bowiem, że Prawo wekslowe nie wyłącza możliwości zmiany tekstu weksla przez skreślenie dotychczasowego tekstu i wpisanie nowego tyle tylko, że określa skutki prawne zmian dla osób, które podpisały weksel zależnie od treści weksla w dacie podpisania. Osoby, które weksel podpisały po dokonaniu zmiany, odpowiadają według brzmienia tekstu zmienionego; osoby, które weksel poprzednio podpisały, odpowiadają według brzmienia tekstu pierwotnego. W sytuacji zaś, w której pozwani podpisali weksel niewypełniony (in blanco), nie sposób w ogóle mówić o zmianie tekstu weksla po jego podpisaniu. Podpisując weksel niewypełniony pozwani zobowiązali się do spełnienia zobowiązania wekslowego o treści ustalonej przez posiadacza weksla (przy uwzględnieniu ewentualnego porozumienia wekslowego). Dodać przy tym należy, że z wezwań pozwanych do wykupu weksla wynika, iż każdorazowo powód powoływał się na weksel wystawiony z datą 24 listopada 2011r., jedynie do pozwanej wskazał późniejszy termin wykupu na 30 grudnia 2011r. Rozbieżność w wezwaniu pozwanej w zakresie terminu płatności nie wywierała jednak żadnych niekorzystnych skutków dla pozwanych, skoro powód domagał się odsetek

z tytułu opóźnienia w zapłacie dopiero od dnia wytoczenia powództwa, a nie od daty upływu terminu wykupu weksla. Wskazać jednak należy, że skoro weksel został uzupełniony w dniu 24 listopada 2011r., to jest jasne, że związane ze stosunkiem podstawowym zobowiązanie wekslowe obejmowało należności powstałe do tej daty. Zastrzeżenie to w niniejszej sprawie jest istotne, ponieważ ostatecznie Sąd Apelacyjny uznał za zasadne zweryfikować roszczenie powoda co do jego wysokości.

Chociaż słusznie Sąd Okręgowy podkreślił, że fakty i dowody z pisma powoda z dnia

3 grudnia 2012r. zostały przedstawione przez niego z naruszeniem znajdującego

w sprawie zastosowanie nieobowiązującego obecnie art.495§3 k.p.c., to jednak nie mogło pozostać obojętne, że wynikały z nich fakty także korzystne dla pozwanych. Na marginesie dodać przy tym można, że niezasadnie Sąd I instancji, że pismo to stanowiło niedopuszczalną próbę zmiany przedmiotowej powództwa, skoro wskazane w nim faktury wystawione zostały po dniu zawarcia umowy z 12 marca 2009r.

i w przeważającej wielkości ich zapłata zabezpieczona została właśnie wekslem.

Z wezwania pozwanych do wykupu weksla wynika, iż na dochodzone roszczenie

z weksla na sumę 173.320,10 zł składa się suma należności z faktur w kwocie 150.646,10 zł i odsetki ustawowe naliczone od dnia wymagalności poszczególnych faktur do dnia wystawienia weksla w kwocie 22.673,60 zł Z zestawienia należności pozwanego z tytułu niezapłaconych faktur złożonego do pisma z dnia 3 grudnia 2012r. wynika zaś, że według stanu na dzień złożenia pisma, suma należności z faktur do dnia wystawienia weksla tj. do dnia 24 listopada 2011r. to kwota 118.744,44 zł. Łącznie

z odsetkami naliczonymi do dnia 24 listopada 2011r. w wysokości 22.673,60 zł. dochodzona na podstawie weksla wynosi zatem 141.418,04 zł, a nie 173.320,10 zł.

Mając na uwadze powyższe oraz uwzględniając zasądzoną już w punkcie 1 zaskarżonego wyroku kwotę 5.362.38 zł z ustawowymi odsetkami, Sąd Apelacyjny na podstawie art.386§1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i zasądził od pozwanych dodatkowo kwotę 136.055,66 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz zmienił rozstrzygnięcie o kosztach procesu stosownie do jego wyniku.

O kosztach tych, podobnie jak o kosztach postępowania odwoławczego Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art.98§ 1 i 3 k.p.c. oraz § 6 pkt.6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat

za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

/-/ J. Futro /-/ A. Daczyński /-/ E. Staniszewska